

HAL EHLİ BİR İNSAN

Mehmet TAŞ

Hayati Vasfi Taşyürek; iriyarı görünüşü, başında fötr şapkası ve kalın sesiyle siyah beyaz Türk filmlerinin birinden fırlamış köy ağası gibiydi. Hani bazı meslekler bazı sanatlar vardır insanın dış görünüşüyle özdeşleşir de ilk bakışta hemen bu şairdir bu müzisyendir diye kanaate varırsınız Abdurrahim Karakoç'un fiziki görünüşünü şiirle bağdaştırırsınız ama Hayati Vasfi'yi bu görünümüyle hiçbir sanatla bağdaştıramazsınız.

Ancak o iri yarı görünüşünün altında yufkacık bir yürek yattığını insanı hemen etkileyen o davudi sesiyle sohbe başlayınca anlarsınız.

Ustaca seçilen kelimelerin ustaca sıralanışında mı dersiniz, kelimelere yüklediği hassasiyette mi dersiniz bilmem ama ne zaman karşılaştım derin bir saygı derin bir muhabbet besledim Hayati Vasfi Taşyürek'e. Bugün bu değerlerle dolu anılarımın olmadığına hayıflanıyor olsam da onları yeniden bir araya getirme aynı masa etrafında yeniden toplanma şansını maalesef kaybettik.

Hayati Vasfi Taşyürek, Lugatçemiz şiiriyle ön plana çıkıyor gibi görünse de aslında o şiiri ön plana çıkartan tamamen yöresel bir ağız olmasından kaynaklanıyor diye düşünüyorum. Taşyürek, aşk dolu hamaset dolu şiirlerini davudi bir sesle okunduğunda insanı başka diyarlara taşır adeta kendinden geçirirdi.

*“Bir elim tespih çeker, haktan rahmet dilenir,
Öbür elimde, isyanın; günahı sergilenir.
İnsan mıyım; hayvan mı, bilemedim ben neyim,
Ya Rab birlik nasip et; zıtlıklar içindeyim...”*

Zıtlıklar adlı şiirindeki muhasebe ince bir üslubun, hassas bir söyleyişin eseri

*“İpekten sırmadan, tel tel yaratmış
Telini bir ömre bedel yaratmış
Sanki Vasfi için özel yaratmış
Dört mevsim bir başka taze saçların”*

Saçların şiiri bir övgünün tel tel sıralanışı olarak ses verir.

Rahmetli Hayati Vasfi Taşyürek'in sanat yönü sanat eleştirmenlerinin değerlendirmeleriyle daha iyi anlaşılacaktır. Ben türkü olmadan da sevmiştim Saçların şiirini.

Büyük keyif duyduğum feyz aldığım ve yanında bulunmaktan da gurur duyduğum birkaç anımı da bu vesile ile şair dostlarla paylaşmazsak bu güzel hatıra yarın bizimle birlikte gider.

Elbette geçen bunca zamandan sonra bazı ayrıntıları hatırlamak zor olacak. Rengini hatırlamadığım ama markasını çok iyi hatırladığım bir arabası vardı. Şevrole / Impala. O zaman lüks arabalardandı. Öyle yumuşak amortisör takımı vardı ki araba durduğunda bile arabanın arka tarafı esnemeye devam ederdi. Dernekler tarafından organize edilen gecelere bu arabayla giderdik.

Zaten o zamanlar da Elbistan'da araba sayısı iki elin parmaklarını geçmeyecek kadardı.

Bahar mevsimi olmalıydı. Rahmetli Abdurrahim Karakoç ve rahmetli Hayati Vasfi Taşyürek ile birlikte bir program için Darende'ye gitmiştik.

Darendeliler o gece şiire doymuştu. Hayati Vasfi sahneye çıktığında o tok sesiyle zaten bütün salonu dolduruyor dinleyicileri diyardan diyara dolaştırıyordu.

Abdurrahim Karakoç ve ben de birer ikişer şiir okuduk. Program bittikten sonra yeniden memlekete dönüyoruz. Yol o kadar çok uzun değil, bir de yağmur yağıyordu. Yer yer çakan şimşekler karanlığı parçalarken yola esrarengiz bir hava veriyordu.

Bir ara Abdurrahim ağabey bana, yarı şaka yarı ciddi “Sen bir daha gelme bizimle” dedi. Bozuldum. Neden diye sormaya cesaret edemedim.

Hayati ağabey sordu benim yerime. “Dünkü çocuk benden fazla alkış alıyor.” Haklıydı da o şair ne kadar dev olsa da şiir okuması o kadar cılız kalıyordu.

Hayati ağabey “Yahu Abdurrahim, ben sana hep demiyor muyum? Şiiri sen yazarsın ben okurum. Eh Mehmet de güzel okuyor” dedi.

İki dev şair arasında ben gibi bir çömezsin sohbete konu olması gururumu okşasa da utandım.

Abdurrahim ağabeyi Elbistan’da bir akrabasının evine bıraktık. Ev kimindi hangi mahalleydi şimdi hatırlamıyorum... Vakit hayli geç olmuştu. Bu saatten sonra Hayati ağabeyin Elbistan’a yaklaşık 35 km uzaklıktaki Tanır Köyüne gitmesine gönlüm razı olmadı. Bizde kal bu gece. Sabah kahvaltıdan sonra gidersin diye teklifte bulundum.

Evimiz; Elbistan’ın en işlek yerinde, duvarı kerpiç, tavanı mertek, fındık salon, çekirdek sofa bir evdi. İçinde yaşayanların garibanlığını inkâr etmeyen evde, bir tane somya ve yerde serili birkaç küçük yer minder vardı. Buna rağmen Hayati ağabeyi ağırlamak bize bir külfet getirmedi.

Ağırlamaktan şeref duyduğumuz misafirimizi somyaya hazırladığımız yatakta yatırmakta bizim misafirperverliğimizin gereği idi. İçerde her şey yerli yerine yerleşirken; dışarıda gök yırtılmışçasına yağmur yağıyordu. Toprak dam daha fazla dayanamadı gecenin yarısında damlamaya başladı.

İkram var dayaktan beter. Gece gece yola gitmesin diye misafir ettiğimiz misafirin somyasının üstü dâhil odada akmayan yer yoktu.

Gecenin geri kalan kısmını kovalara damlayan suları sayarak geçirdik. Sabahın ilk ışıklarında yola çıktığında yorgunluktan bitkin bir durumdaydı.

Ondan sonra ne zaman karşılaştık o sanki o geceyle alay eder gibi gülümser, ben o gecenin mahcubiyetiyle kızarırdım.

Ankara’da jetoncu amca olduktan sonra bir daha görüşemedik.

“Güzel insanlar güzel atlara binip gittiler.”

Önce Hayati Vasfi sonra Abdurrahim Karakoç ve niceleri.

Yerleri nur olsun.

ATEŞTEN KIRMIZI KARDAN BEYAZIM

Durmuş KAYA

Mavi sularına bir resim çizer
Ateşten kırmızı, kardan beyazım
Kara gözlerinde hülyâlar gezer
Peygamber kokuşlu baharım, yazım
Ateşten kırmızı, kardan beyazım

Demlenince yıldızından ayından
Zaman destan destan geçer kıyından
Şehitler geliyor sanki toyundan
Sevgili’nin öğündüğü şahbazım
Ateşten kırmızı, kardan beyazım

Başımı kaldırıp ufkuna baksam
Yaslanıp göğsüne kokunu çeksem
Bulut bulut olsam, üstüne çöksem
Göklerde inlerken tek bir niyazım
Ateşten kırmızı, kardan beyazım

Bir kan türküsüdür aşkın ahengi
Şahlanır koynunda çağların cengi
Bayrağın rüzgârı, güllerin rengi
Hıçkırın bülbülüm, gamlı avazım
Ateşten kırmızı, kardan beyazım

Oğuz oymağından, Kayı boyundan
Kınalı kuzular içmiş suyundan
Gün tülünü büker geçer koyundan
Yüce Mevla oldurunca olmazım
Ateşten kırmızı, kardan beyazım

Aynalı Çarşı’yı çığırışan ağıt,
Dağlar başındaki efkârı dağıt
Ne bir ipektenim, ne de bir kâğıt
Alnıma kurşunla yazılmış yazım
Ateşten kırmızı, kardan beyazım